

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 193/2023-72

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti výroku I uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/194/2020-92 z 22. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Výrokom I uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/194/2020-92 z 22. decembra 2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/194/2020-92 z 22. decembra 2021 vo výroku I **z r u š u j e**.
3. Krajský súd v Košiciach **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **632,11 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8Er/505/2015 z 1. apríla 2020 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej

len „krajský súd“) č. k. 13CoE/194/2020-92 z 22. decembra 2021. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 193/2023-28 zo 14. apríla 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rozsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výrokom I uznesenia krajského súdu č. k. 13CoE/194/2020-92 z 22. decembra 2021. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľ vystupuje pred okresným súdom ako povinný v exekučnom konaní vedenom na základe návrhu spoločnosti Prvá stavebná sporiteľňa, a. s. (ďalej len „oprávnený“), pod sp. zn. 8Er/505/2015. Exekučným titulom je platobný rozkaz okresného súdu č. k. 19Ro/373/2014 z 26. novembra 2014 vydaný vyšším súdnym úradníkom (ďalej aj „exekučný titul“ alebo „platobný rozkaz“). Platobným rozkazom bolo sťažovateľovi uložené zaplatiť oprávnenému 15 281,67 eur s úrokom vo výške 7,99 % ročne zo sumy 11 716,83 eur od 1. októbra 2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13 822,08 eur od 1. októbra 2014 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania vo výške 916,50 eur, a to do 15 dní od doručenia platobného rozkazu. Dlh vznikol v dôsledku porušenia zmluvných povinností podľa zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 3. júla 2007 (ďalej aj „zmluva o úvere“), nesplácania splátok, čo viedlo oprávneného k odstúpeniu od zmluvy a k dožadovaniu sa vrátenia úveru. Sťažovateľ proti platobnému rozkazu nepodal odpor, v dôsledku čoho platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 30. decembra 2014.

4. Okresnému súdu bol 24. septembra 2019 doručený návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie. Sťažovateľ argumentoval, že exekučný titul nie je materiálne vykonateľný. Platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, lehota na podanie odporu bola 15 dní. Súd je povinný aj v exekučnom konaní skúmať, či zmluva, z ktorej si oprávnený uplatňuje nároky v exekúcii, nemá právne vady, ktoré by boli v rozpore s pravidlami na ochranu spotrebiteľa. V tomto smere sťažovateľ poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-448/17, na § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a na § 53 Občianskeho zákonníka. Odstúpenie od zmluvy má v spotrebiteľských vzťahoch účinky *ex tunc*, práva a povinnosti sa riadia § 457 Občianskeho zákonníka. Petit návrhu na vydanie platobného rozkazu uvedené nerešpektoval. Oprávnenému nemal byť priznaný nárok na zmluvné úroky po odstúpení od zmluvy. Ustanovenia zmluvy, ktoré oprávňujú oprávneného na riadny úrok aj po odstúpení od zmluvy, sú neplatné pre rozpor so zákonom. Sťažovateľ navrhol, aby okresný súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017, keď v civilnom konaní neboli preskúmané neprijateľné zmluvné podmienky a exekučný titul je nespôsobilý z dôvodu rozporu s právnymi predpismi.

5. Okresný súd uznesením č. k. 8Er/505/2015 z 1. apríla 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie a nepovolil odklad exekúcie. Okresný súd uzavrel, že exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, pričom exekučný súd nie je oprávnený právoplatné rozhodnutie meniť, rušiť alebo spochybňovať. Exekučný súd nie je

oprávnený na zastavenie exekúcie na základe dôvodov uvedených v sťažovateľovom návrhu spochybňujúcich výrok právoplatného súdneho rozhodnutia. Poukázal na nevyužitú možnosť sťažovateľa na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Spomenul aj nemožnosť chápania exekučného súdu ako odvolacieho orgánu umožňujúceho domáhať sa zastavenia exekúcie z dôvodu vecnej nesprávnosti rozhodnutia a nemožnosť predlžovania zákonnej lehoty na podanie opravného prostriedku podaním návrhu na zastavenie exekúcie. Poukázal na korešpondujúci názor uvedený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 MCdo 5/2012 z 15. októbra 2012 o nemožnosti preskúmavania výroku právoplatného platobného rozkazu z hľadiska správnosti aplikácie právnych predpisov, jeho zmeny alebo zrušenia. Uvedený postup by bol v rozpore so zásadou záväznosti výroku súdneho rozhodnutia a s právom oprávneného na súdnu ochranu. Odklad exekúcie okresný súd nepovolil, pretože návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie bol zamietnutý.

6. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie a zároveň aj ústavnú sťažnosť. Ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 30. júna 2020 bola uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 282/2021-17 z 25. mája 2021 odmietnutá vo vzťahu k výroku uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a vo vzťahu k výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie ako predčasne podaná, teda neprípustná v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

7. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13CoE/194/2020-92 z 22. decembra 2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že prvým výrokom potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie a druhým výrokom odmietol odvolanie proti výroku uznesenia okresného súdu o nepovolení návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie. Vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie okresným súdom okrem iného konštatoval, že z právnych predpisov nevyplýva, že by dôvodom na zastavenie exekúcie mala byť tá skutočnosť, že súd neprihliadol pri vydaní platobného rozkazu na neprijateľné zmluvné podmienky. Porušenie § 172 ods. 9 OSP (účinného od 15. 10. 2008) bolo možné namietat' v odpore proti platobnému rozkazu, prípadne prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov. V štádiu exekučného konania už exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu ani zákonnosť postupu súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ argumentuje, že v ňom neexistuje presvedčivé odôvodnenie vo vzťahu k neaplikácii, resp. odklonu od rozsudku Súdneho dvora vo veci C-448/17 (EOS KSI Slovensko s. r. o. proti Jánovi Dankovi) z 20. septembra 2018. Súdy vo veci sťažovateľa neučinili eurokonformný výklad § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Exekučný titul vydal vyšší súdny úradník, ktorý neprihliadol na normy prijaté na účel ochrany spotrebiteľa. Súdy odmietli priznať súdnu ochranu sťažovateľovi – spotrebiteľovi, keďže dosiaľ

žiaden sudca neposúdil neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu – platobného rozkazu.

9. Platobný rozkaz je v rozpore s § 172 ods. 9 OSP, ako aj so zákonom č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a Občianskym zákonníkom. Oprávnený si návrhom na vydanie platobného rozkazu uplatnil na základe čl. VII bodu 5 a 6 a následne bodu 10 zmluvy o úvere zmluvné úroky až do zaplatenia celej pohľadávky, ale aj úroky z omeškania. Takéto zmluvné dojednanie je neplatné pre rozpor so zákonom (§ 39 v spojení s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V súlade s ustálenou judikatúrou má totiž odstúpenie od zmluvy v spotrebiteľských vzťahoch účinky *ex tunc* (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Odstúpením od zmluvy 26. septembra 2013 zmluva zanikla *ex tunc* a z dôvodu odstúpenia od zmluvy nemá veriteľ nárok na riadne úroky a úroky z omeškania (§ 457 Občianskeho zákonníka).

IV.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby osôb a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

10. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, v zmysle ktorého odstúpením od zmluvy o úvere sa táto zmluva zrušila od začiatku, a preto oprávnenému zanikol nárok na riadny úrok z úveru a oprávnený má nárok na úroky z omeškania iba odo dňa odstúpenia veriteľa od zmluvy o úvere. Krajský súd svoje úvahy v tomto smere podrobne rozviedol. Sťažovateľ mal možnosť v odpore proti platobnému rozkazu namietat' okolnosť, že pred vydaním platobného rozkazu žiaden sudca neposúdil neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Svoje oprávnenie však nevyužil, odpor proti platobnému rozkazu nepodal. Nevyužitie práv spotrebiteľa v základnom konaní nemožno nahrádzať v exekučnom konaní.

IV.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

11. Zúčastnená osoba – Prvá stavebná sporiteľňa a. s. uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom uznesení. Krajský súd dal preskúmateľným spôsobom, presvedčivo, logicky a konzistentne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie upriamila pozornosť na okolnosť, že exekučné konanie bolo skončené 1. marca 2022 vymožením pohľadávky, pričom v zmysle § 61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

IV.3. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ považuje názor krajského súdu o nemožnosti prieskumu neprijateľných spotrebiteľských podmienok v exekučnom konaní z dôvodu nevyužitia práva spotrebiteľa na podanie odporu vo veci samej za extrémne rozporný s judikatúrou Súdneho dvora (C-448/17) aj ústavného súdu (PLz. ÚS 1/2022-9, I. ÚS 648/2022). Pokiaľ ide o krajským súdom tvrdené právne následky odstúpenia od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o týchto sa sťažovateľ dozvedá prvýkrát až z vyjadrenia krajského súdu k ústavnej sťažnosti, pričom jeho názor sa odkláňa od záverov najvyšších súdnych autorít (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo/119/2017). Krajský súd totiž odmietol vykonať materiálny prieskum v exekučnom konaní.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho práv označených v ústavnej sťažnosti je založená na tvrdení, že krajský súd sa nevyrovnal s judikatúrou Súdneho dvora, v rozhodnutí krajského súdu absentuje eurokonformný výklad vnútroštátnych právnych noriem.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné.

16. Podľa § 172 ods. 1 OSP účinného v čase vydania platobného rozkazu súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Odpor proti platobnému rozkazu sa musí odôvodniť. Ustanovenie § 43 sa nepoužije.

17. Podľa § 172 ods. 9 OSP účinného v čase vydania platobného rozkazu ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.

18. Podľa § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

19. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 (exekučné konanie bolo začaté pred 1. aprílom 2017, pozn.) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihladené

na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

20. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

21. Vznik členstva Slovenskej republiky v Európskej únii spočíva okrem iného aj v dobrovoľnom vzdaní sa výkonu časti suverenity štátu v prospech Európskej únie. Ide pritom aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov. To jednoznačne vyplýva z druhej vety čl. 7 ods. 2 ústavy. Preto Národná rada Slovenskej republiky síce zostáva stále jediným vnútroštátnym zákonodarným orgánom (čl. 72 ústavy), nie však jediným orgánom oprávneným normovať obsah spoločenských vzťahov na úrovni zákonnej sily. Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úijného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, a dokonca niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci, ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2) i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zdôrazňuje, že povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie je len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov (m. m. III. ÚS 666/2016, ZNaU 50/2016).

22. Podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

23. Podľa čl. 288 ZFEÚ smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

24. Podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

26. Podľa čl. 7 ods. 1 smernice 93/13/EHS členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

27. Z čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, čl. 169 ods. 1 ZFEÚ, ako aj z citovaných čl. 6 a čl. 7 smernice 93/13/EHS možno abstrahovať princíp zvýšenej súdnej ochrany spotrebiteľa.

Súdom členských štátov Únie bolo k naplneniu tohto cieľa zverené oprávnenie skúmať povahu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách z úradnej moci. Z judikatúry Súdneho dvora [napr. rozsudok vo veci C-168/05 z 25. októbra 2006 (Mostaza Claro)] možno zároveň abstrahovať požiadavku na zabezpečenie efektívnej ochrany spotrebiteľa, čoho nevyhnutným predpokladom je aktívny prístup k využívaniu spomínaného oprávnenia. Vo veci konajúci súd je preto dotknuté vnútroštátne právo povinný interpretovať a aplikovať eurokonformným spôsobom (napr. Ústavný súd Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13). Súdny dvor dokonca vyslovil právny názor, podľa ktorého „vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú smernica 93/13 zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku“ [rozsudok vo veci C-40/08 zo 6. októbra 2009 (Asturcom Telecomunicaciones SL), bod 52].

28. Podstatou eurokonformného výkladu spotrebiteľského práva je zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ bol viazaný nekalou podmienkou, čiže úsudok všeobecného súdu o tom, či a prečo treba danú podmienku považovať za neprijateľnú. Tým sa požadovaná vyváženosť vzťahu dosahuje.

29. Súdny dvor rozsudkom C-448/17 rozhodol (bod 2 výroku): „*Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.*“

30. Súdny dvor v odôvodnení rozsudku C-448/17 v bodoch 45 – 46 uvádza, že „... účinnú ochranu práv vyplývajúcich z tejto smernice možno zaručiť iba pod podmienkou, že vnútroštátny procesný systém upravuje v rámci konania o vydanie platobného rozkazu alebo v rámci konania o výkon platobného rozkazu ex offo preskúmanie potenciálnej nekalej povahy zmluvných podmienok uvedených v predmetnej zmluve sudcom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, body 45 a 46). Preto v prípade, ak v štádiu výkonu platobného rozkazu nie je upravené žiadne ex offo preskúmanie potenciálne nekalej povahy podmienok obsiahnutých v dotknutej zmluve sudcom, vnútroštátna právna úprava sa musí považovať za právnu úpravu, ktorá môže narušiť účinnosť ochrany požadovanej smernicou 93/13, ak neupravuje takéto preskúmanie v štádiu vydania platobného rozkazu, alebo ak je takéto preskúmanie stanovené jedine v štádiu odporu proti vydanému platobnému rozkazu, ak existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá požadovaný odpor buď z dôvodu osobitne krátkej lehoty stanovenej v tejto súvislosti, alebo vzhľadom na trovy, ktoré by vznikli v dôsledku podania žaloby v porovnaní s výškou sporného dlhu, alebo z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava nestanovuje povinnosť, aby mu boli oznámené všetky informácie potrebné na to, aby mohol určiť rozsah svojich práv (pozri analogicky rozsudky zo 14. júna 2012, *Banco Español de Crédito*, C-618/10, EU:C:2012:349, bod 54, a z 18. februára 2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 52).“

31. Krajský súd vo veci sťažovateľa (zhodne s názorom okresného súdu, pozn.) dospel k záveru, že v exekučnom konaní nie je možné skúmať vecnú správnosť exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz vydaný všeobecným súdom. Podľa krajského súdu sťažovateľ mal možnosť brániť sa proti platobnému rozkazu podaním odporu, a keďže tento prostriedok nápravy nevyužil, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Z právnych predpisov nevyplýva, že by dôvodom na zastavenie exekúcie mala byť tá skutočnosť, že súd neprihliadol pri vydaní platobného rozkazu na neprijateľné zmluvné podmienky.

32. Kľúčovým problémom pri posúdení dôvodnosti ústavnej sťažnosti je zodpovedanie otázky, či výklad a aplikácia vnútroštátnej právnej úpravy vykonaná krajským súdom, v zmysle ktorých na vec sa vzťahujúca právna úprava neumožňuje exekučnému súdu uskutočniť vecný prieskum exekučného titulu – platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom podľa § 172 ods. 1 a nasl. OSP, sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné, nezasahujúce do práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

33. Ústavný súd uvádza, že na súdne konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľovi, dopadala právna úprava OSP, ktorou sa zaoberal Súdny dvor v rozsudku C-448/17 (oprávnenie vyššieho súdneho úradníka vydať platobný rozkaz, 15-dňová lehota na podanie odporu, nutnosť odpor vecne odôvodniť, nemožnosť vydať platobný rozkaz v prípade, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku).

34. Sťažovateľ tvrdí, že podkladom pre vydanie platobného rozkazu bola spotrebiteľská zmluva obsahujúca neprijateľné podmienky. V návrhu na zastavenie exekúcie aj v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ argumentoval poukazom na rozsudok Súdneho dvora C-448/17, princíp ochrany spotrebiteľa. Je toho názoru, že exekučný súd bol v zmysle Exekučného poriadku povinný skúmať exekučný titul z hľadiska jeho vecnej správnosti, keďže vyšší súdny úradník pri vydávaní platobného rozkazu – exekučného titulu v základnom konaní rezignoval na povinnosť skúmania existencie neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom pre vydanie platobného rozkazu. Vyjadruje presvedčenie, že exekučný titul bol vydaný v rozpore s § 172 ods. 9 OSP, preto nejde o spôsobilý exekučný titul. Z uvedeného dôvodu sa návrhom na zastavenie exekúcie domáhal zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku.

35. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

36. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

37. Ústavný súd konštatuje, že argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa rozsudku Súdneho dvora C-488/17, princípu ochrany spotrebiteľa krajský súd vôbec nezohľadnil, v dôsledku čoho z jeho strany došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Intenzita predmetného pochybenia krajského súdu vzhľadom na okolnosti uvedené ďalej dosahuje ústavnoprávnu relevanciu.

38. Napadnuté uznesenie krajského súdu spočíva na dvoch základných argumentoch, a to:

a) súd v rámci exekučného konania nemá právomoc preskúmať exekučný titul z hľadiska jeho vecnej správnosti,

b) proti platobnému rozkazu bolo v základnom konaní prípustné podať odpor, v odpore sťažovateľ mohol namietat' rozpor platobného rozkazu s § 172 ods. 9 OSP, možnosť podania odporu však sťažovateľ nevyužil.

39. Vo vzťahu k záveru krajského súdu o nemožnosti exekučného súdu skúmať vecnú stránku exekučného titulu ústavný súd uvádza, že z rozsudku Súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že Súdny dvor na rozdiel od krajského súdu v štádiu vykonávacieho konania a priori nevyklučuje preskúmanie exekučného titulu – platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, Súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje odpor vecne odôvodniť – o takúto situáciu ide aj v prípade sťažovateľa, keďže platobný rozkaz bol vydaný podľa § 172 ods. 1 a nasl. OSP) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok vo vykonávacom konaní uskutočniť *ex offico* (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. V zmysle záverov Súdneho dvora musí vnútroštátny súd posúdiť, či vnútroštátna právna úprava takýto prieskum v štádiu vykonávacieho konania umožňuje.

40. Ústavný súd zdôrazňuje, že z rozsudku Súdneho dvora C-448/17 (body 44 – 54) možno vyvodiť, že Súdny dvor v podstate kladie na roveň situáciu, keď *ex offico* preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu nie je vnútroštátnou právnou úpravou stanovené, a situáciu, keď *ex offico* preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu síce vnútroštátnou právnou úpravou je stanovené, ale právomoc na vydanie platobného rozkazu je zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a možnosť podania odporu je limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu, pričom vnútroštátna právna úprava vyžaduje, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. V takýchto prípadoch spotrebiteľ nepožíva garanciu *ex offico* preskúmania neprijateľných podmienok sudcom, v dôsledku čoho obe tieto situácie majú za následok nerešpektovanie cieľov smernice 93/13/EHS, pokiaľ *ex offico* preskúmanie neprijateľných podmienok nie je stanovené vo vykonávacom konaní (III. ÚS 324/2021).

41. Uznesením ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022 došlo k zjednoteniu právneho názoru vysloveného I. senátom ústavného súdu v uznesení č. k. I. ÚS 166/2021 z 20. apríla 2021 a odlišného právneho názoru, ku ktorému dospel III. senát ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 324/2021. Ústavný súd uznesením č. k. PLz. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022 rozhodol, že „Ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému

rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.“.

42. Ústavný súd k tomuto uvádza, že na vec sťažovateľa nedopadá už spomínaný § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, keďže dané ustanovenie je účinné od 1. apríla 2017, pričom dotknuté exekučné konanie proti sťažovateľovi začalo v roku 2015. V zmysle § 243 ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Ústavný súd však konštatuje, že aj právna úprava Exekučného poriadku účinná do 31. marca 2017 poskytovala vnútroštátnemu súdu priestor na *ex offo* kontrolu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na vydanie platobného rozkazu, a to v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v rámci povinnosti skúmať súlad exekučného titulu so zákonom.

43. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku č. k. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 58/1997 uviedol, že „*súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.*“ (porov. I. ÚS 381/2012).

44. Majúc na zreteli záväzky Slovenskej republiky vyplývajúce jej z postavenia členského štátu Európskej únie, v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS a v záujme reálnej garancie práva na súdnu ochranu, ústavný súd akcentuje, že je nevyhnutné interpretovať ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 eurokonformne, a to tak, že všeobecnému súdu v exekučnom konaní prináleží skúmať exekučný titul – platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom z hľadiska posúdenia dôvodnosti vymáhania nároku, ktorý má pôvod v spotrebiteľskej zmluve, teda skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní, čo predstavuje vyhodnotenie súladu exekučného titulu so zákonom. Iba takáto interpretácia zodpovedá naplneniu cieľov sledovaných smernicou 93/13/EHS.

45. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd ako exekučný súd (rovnako ako krajský súd) zastáva názor o neexistencii jeho právomoci vecného prieskumu exekučného titulu – platobného rozkazu vydaného na podklade spotrebiteľskej zmluvy, je zrejmé, že pri posudzovaní súladu exekučného titulu so zákonom v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo okresným súdom skúmané, či nároky priznané exekučným titulom nepredstavujú plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľskej zmluvy, hoci to skúmané malo byť. Sťažovateľ však v priebehu exekučného konania (po udelení poverenia na vykonanie exekúcie) podal návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil

za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Týmto je v štádiu posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie, príp. v štádiu odvolacieho konania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie vytvorený priestor pre všeobecný súd napraviť pochybenie, ktorého sa dopustil okresný súd pred udelením poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a exekučný titul skúmať z hľadiska posúdenia dôvodnosti vymáhania nároku, ktorý má pôvod v spotrebiteľskej zmluve, teda skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní [§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku].

46. Pokiaľ ide o argument krajského súdu, že sťažovateľ sa proti platobnému rozkazu mohol brániť podaním odporu v základnom konaní, pričom však toto svoje oprávnenie nevyužil, tu ústavný súd konštatuje, že v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora C-448/17 je problematickou už samotná situácia, keď je právomoc vydať platobný rozkaz zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi, možnosť podania odporu proti platobnému rozkazu je limitovaná lehotou 15 dní a odpor je nutné vecne odôvodniť. Pre Súdny dvor nie je rozhodujúcou okolnosťou spôsobilou zvrátiť záver o nenaplnení cieľov smernice 93/13/EHS, či spotrebiteľ možnosť podať odpor využil alebo nevyužil. Podľa Súdneho dvora vnútroštátna práva úprava, akou je právna úprava Slovenskej republiky, vyvoláva nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ odpor nepodá. Z tohto pohľadu je preto skutočnosť, že spotrebiteľ (v tomto prípade sťažovateľ) odpor proti platobnému rozkazu nepodal, irelevantná (body 52 a 53 rozsudku Súdneho dvora C-448/17).

47. Ústavný súd poznamenáva, že rozsudok Súdneho dvora C-448/17 bol vydaný vo veci týkajúcej sa Slovenskej republiky, pričom reaguje na nedostatky platobných rozkazov, no súčasne jeho závery sú podporené ďalšou judikatúrou Súdneho dvora, konkrétne rozsudkom zo 7. novembra 2019 v spojených veciach C-419/18 a C-483/18 (Profi Credit Polska S.A./Bogumiła Włostowska a i. a Profi Credit Polska S.A./OH). V zmysle predmetného rozhodnutia (bod 66) musí súd *ex offo* prijať opatrenia na vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie v zmluve, ktorá je predmetom sporu, ktorý prejednáva, a ktorá bola uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice, a v prípade, že je to tak, posúdiť *ex offo* prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia (m. m. rozsudok z 9. 11. 2010, VB Pénzügyi Lízing, C 137/08, rozsudok zo 14. 6. júna 2012, Banco Español de Crédito, C 618/10). V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného *ex offo*, zistil, že ustanovenie patrí do pôsobnosti smernice, konštatuje, že toto ustanovenie má nekalú povahu (bod 70), musí o tom informovať účastníkov konania a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili (k tomu aj rozsudok z 21. 2. 2013, Banif Plus Bank, C 472/11).

48. Ďalej ústavný súd odkazuje aj na rozhodnutie vo veci z 26. novembra 2020 vo veci C-807/19 („DSK Bank“ EAD, „FrontEx International“ EAD), v ktorom Súdny dvor konštatoval, že ak právne a skutkové okolnosti uvedené v spise predloženom vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, na ktoré spotrebiteľ nepoukazoval, ale ktoré súvisia s predmetom sporu, bez toho, aby bolo možné v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v prípade potreby *ex offo* prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť tento spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je povinný prijať

ex offio opatrenia na vykonanie dokazovania, pokiaľ právne a skutkové okolnosti, ktoré sa už nachádzajú v uvedenom spise, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok (bod 52, k tomu aj rozsudok z 11. 3. 2020, Lintner, C 511/17).

49. Na základe uvedeného krajský súd nemohol odmietnuť preskúmanie exekučného titulu, ktorý bol vydaný vyšším súdnym úradníkom na podklade spotrebiteľskej zmluvy, pretože tým rezignoval na princíp efektívnej ochrany spotrebiteľa, ktorý je, spočívajúc v princípe rovnosti zbraní, súčasťou základného práva na súdnu ochranu. Tým teda došlo zo strany krajského súdu k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

50. Prevažná časť vyjadrenia krajského súdu k ústavnej sťažnosti pojednáva o vecnej stránke exekučného titulu, konkrétne o tom, aké nároky má veriteľ za stavu, keď došlo k odstúpeniu od spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Ústavný súd k uvedenému konštatuje, že mu neprináleží zaujímať stanovisko k predmetnej argumentácii krajského súdu, posudzovať ju z hľadiska ústavnoprávnej udržateľnosti, a to vzhľadom na okolnosť, že táto nebola obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu. Krajský súd sa totiž v napadnutom uznesení posúdeniu oprávnenosti nárokov priznaných oprávnenému platobným rozkazom na podklade spotrebiteľskej zmluvy, resp. preskúmaniu spotrebiteľskej zmluvy z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok vôbec nevenoval, keď došiel k záveru (v zhode s okresným súdom), že v exekučnom konaní niet priestoru pre vecný prieskum exekučného titulu a sťažovateľ mal uplatniť výhrady voči platobnému rozkazu v odpore, ktorý ale nepodal.

51. Vychádzajúc z čl. 127 ods. 2 ústavy, vzhľadom na vyhovie sťažnosti v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru výrokom I uznesenia krajského súdu, ústavný súd uznesenie krajského súdu vo výroku I zrušil (bod 2 výroku nálezu). Ústavný súd zastáva názor, že vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie dochádza ku skončeniu exekučného konania a že v dôsledku uplatňovania zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu nemožno už tento zákonný dôsledok zmeniť (porov. III. ÚS 41/2011). V okolnostiach posudzovaného prípadu sťažovateľ nepožiadala ústavný súd o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu a krajského súdu, a preto súdnemu exekútorovi nič nebránilo vymáhanú pohľadávku s príslušenstvom a trovami exekúcie vymôcť, a tak ukončiť vedené exekučné konanie. Vzhľadom na to, že v uvedenom prípade bolo zistené, že došlo ku skončeniu exekučného konania 1. marca 2022 vedeného proti sťažovateľovi (teda pred podaním ústavnej sťažnosti), v konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd návrhu sťažovateľa na vrátenie veci na ďalšie konanie krajskému súdu nemohol vyhovieť s poukazom na § 61 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017. Absenciou výroku o vrátení veci na ďalšie konanie však v prípade splnenia ostatných zákonných podmienok nie sú dotknuté sťažovateľove nároky založené na zásahu do jeho majetkovej sféry vyvolanom už ukončenou exekúciou.

VI.

Trovy konania

52. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 632,11 eur (bod 3 výroku nálezu).

53. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 (replika k vyjadreniu krajského súdu).

54. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2023

Robert Šorl
predseda senátu